

ایرن نمیروفسکی

برنار فوکونیه

ترجمه گلبرگ برزین

وقایع نگاری یک جنگ باخته

۶ سال پس از مرگ ایرن نمیروفسکی به سال ۱۹۴۲ در آشویش، آخرین رمان ناتمام او با نام دنباله فرانسوی انتشار می‌یابد. اثری که به اندازه مدت این انتظار بسیار بزرگ است.

۲۴۶

- Suite française
- Irène Némirovsky
- Ed. Denoel. 440p./22

پیداست که هنوز شاهکارهای ادبی ناشناخته وجود دارد. مانند این رمان عالی ناتمام – و افسانه‌ای – ایرن نمیروفسکی که در سال ۱۹۴۱ با خطی تب آلوده، نسبتاً ناخوانا، بر روی کاغذ نامرغوب دوران کمبود کاغذ نوشته شده، و اگر دنیز اپستاین، دختر او، که از فردای جنگ تلاش به گشودن رمزهای آن کرده، عاقبت تصمیم نمی‌گرفت به اصرار میریام آئیسمیوف، دیباچه‌نویس این کشف بزرگ ادبی ۶۰ سال به تأخیر افتاده آن را منتشر سازد، می‌توانست نوشته‌ای مرده باقی بماند. اما این اثر ارزش انتظار را داشت: «دنباله فرانسوی» به زودی جایزه روندو را از آن خود خواهد کرد، عاقبتی که برای یک اثر پس از مرگ بی‌سابقه است.

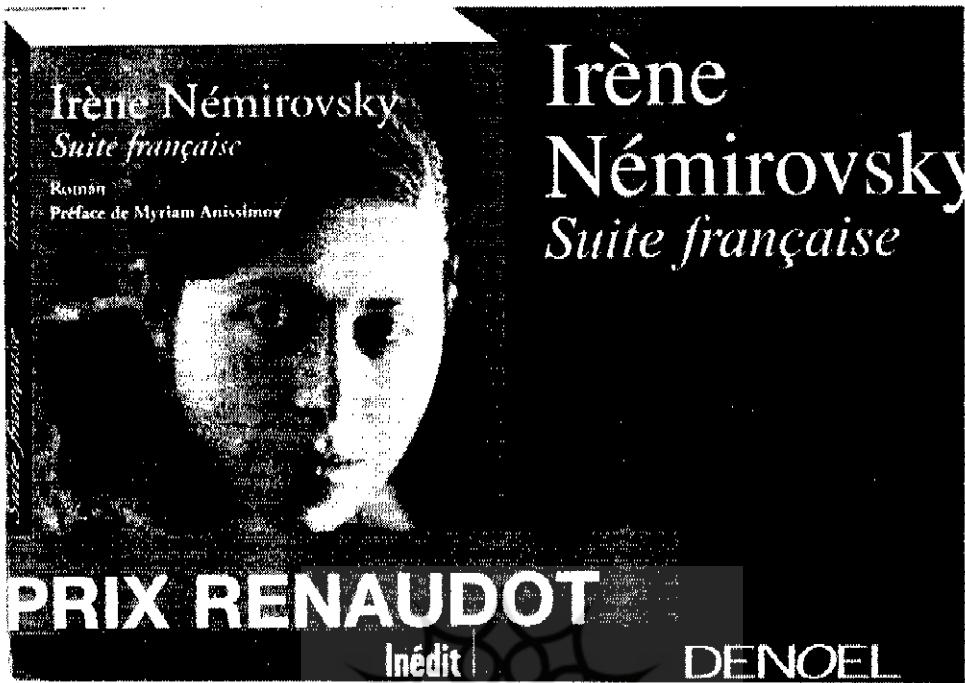
«دنباله فرانسوی»، وقایع نگاری یک جنگ باخته است که در ماههای پس از وقایع بهت‌آور سقوط و هجرت و اوایل دوران اشغال شکل می‌گیرد؛ و جنس گزارش، شهادت، رمان تاریخی و سنت‌هاییش از جنس بلندپروازی‌های نوشته‌های تولستوی است. در میان همه نویسنده‌گانی که جنگ «خود» را باز گفته‌اند یا آن را در خود منعکس کرده‌اند، ایرن نمیروفسکی بطور قطع کسی است که تا عمق آن فرو رفته، همچون چاقوی جراحی که تا مغز استخوان فرو می‌رود، به قلب این

ترازدی دسته جمعی که مجموعه‌ای از درام‌های فردی است نزدیک شده؛ چه کسی بهتر از یک «خارجی» می‌تواند از فاصله دلخواه قلب‌ها را بکارد و همزمان به تحلیلی روشن و نسبتاً صحیح از وقایع، شبیه به رادیوگرافی و حشتناکی از فرانسه در دوران عذاب دست یابد؟

در سالهای ۱۹۳۰، ایرن نمیروفسکی که اصل و نسبت یهودی اوکراینی داشت، در ادبیات فرانسه ستاره‌ای در حال طلوع بود. کتابهای داوید گلدر و مجلس رقص را نوشته بود. بعد از شکست سال ۱۹۴۰ و انتشار رسمی قوانین ضد یهودی، رها شده، شناسایی شده، به دهکده‌ای در سائون الوار پناه برد. در ژوئیه ۱۹۴۲ پلیس فرانسه او را دستگیر کرد، به کمپ پیتوبیه فرستاد و سپس از آنجا اخراج شده همان سال در آشویتز جان سپرد.

از دنباله فرانسوی، مجموعه ناتمام، فقط دو رمان باقی مانده، توفان در ژوئن و ڈلچه. رمان اول ترازدی کمی تلغی است که در چند روز از ماه ژوئن ۱۹۴۰ سقوط را حکایت می‌کند، شایطی ننگ‌آور در زمان انعدام یک کشور و ارتش آن که به «بهترین در اروپا» معروف است؛ و دومی وقایع نگاری دهکده‌ای کوچک است در اشغال آلمان‌ها. رمانی است غوطه‌ور در نور، نور تابناکی که در ژوئن ۱۹۴۰ فرانسوی‌ها را در فرار عجلانه‌شان همراهی کرد؛ توفان در ژوئن به ارتباط میان وقایع محدود نیست، حتی اگر صحته‌های جمعیت عاجز از ضعف و درو شده از هواییمای دشمن با مهارت نویسنده‌ای تحت تأثیر تولستوی که کاملاً توانسته تکنیک او را

۲۴۸

جذب کند، توصیف شده است: در ابوه جمعیت و حرکت یکپارچه‌شان، اشاره به نکته‌ای ظریف و جزئی کل تصویر را جان می‌بخشد و آن را فراموش ناشدنی می‌سازد. توفان در زویه در عین حال رمانی است دل غشیده‌آور که ماجراهی چند نفر را در نوع با تاریخ دنبال می‌کند، یعنی فاجعه زندگی را؛ مثلاً پریکان‌ها، بورزواهای سیر، شیفته خود و بی‌وجودان، محافظه کاران بدمقدسی که نیاکان خود را زیر بعباران فراموش می‌کنند؛ یا کشاورزان حربی‌صی که منتظر معامله‌های چرب‌اند تا به اشاره‌ای بازار سیاه راه بیاندازند و یا خبرچینی کنند، یا کسی مثل کابریل کورت، نویسنده‌ای متبحر و فرهیخته که با ریدوشامبر ابریشمین و متross نمایشی اش می‌فهمد فاجعه زندگی دارد خرت و پرتهای بی‌مهرگانی طمطراقش را از میان می‌برد، و تاریخ اثر تاچیزش را نابود خواهد کرد.

اما دنباله فرانسوی – با نیروی تکان دهنده‌اش – تسویه حساب بزدلانه و فروماهی زنی که در انتظار دستگیری خود نشسته و از محکوم بودن خود باخبر است، نیست. رمز و رازی در این نثر بی‌نظیر جای گرفته: اینکه نویسنده چگونه توانسته شقاوت، خشونت غیرقابل دفاع (مانند مرگ کشیش فیلیپ) و قلم شاعرانه را در هم آمیزد، و بی‌آنکه هرگز طنز و طعنه شخصیت‌هایش احساس را زایل کند میان شعر و واقعیت تاب بخورد؟ با این شگرده قضاوت سرخختانه، آرامش ناپذیر، به عمق بدین از تاریخ و انسان در کلمات و در جملات او را با نرمی موژون همراهی می‌کند.

ایرن نمیروفسکی با مهربانی به ما می‌گوید انسانیت چنین است: زبون، مغلوب، پیش پا افتاده،
 قادر به قبول هر ذلت و حقارت؛ ولی بلند کردن صدایمان چه فایده‌ای دارد؟ بهتر آن نیست که
 بینگاریم زیبایی می‌تواند دنیا را نجات دهد؟

